

MRF 2024.83/2

Vestre Landsrets kendelse af 22. marts 2024, 14. afd., sag BS-45479/2022-VLR
(John Lundum, Ida Skouvig og Ida Johanne Sander (kst.))

A, B og C (adv. Thomas Frisgaard) mod Planklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet (adv. Britta Moll Bown). Biintervenient til støtte for de sagsøgte: Selskab A og selskab B (adv. Håkun Djurhuus)

Afvist opsættende virkning af sagsanlæg og præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen i sag om gyldigheden af stadfæstelse af plangrundlag i MRF 2021.362 Pkn og af VVM-tilladelse i MRF 2024.339/2 Mfk til 15 kæmpevindmøller 100 meter fra Natura 2000-område Lille Vildmose på grundlag af væsentlighedsvurdering efter habitatbekendtgørelsen, idet landsretten fandt, at der var foretaget omfattende undersøgelser af vindmøllernes indvirkning på Natura 2000-området.

Baggrunden for sagen var, at Planklagenævnet i **MRF 2021.362 Pkn** havde afvist at give medhold i klage over lokalplan for opstilling af 15 vindmøller på 150 meter ved Rendbæk Øst, da supplerende undersøgelser indsendt af bygherren, mens klagesagen verserede, fandtes at godtgøre, at de oprindeligt krævede afværgeforanstaltninger ikke var nødvendige for at undgå væsentlig påvirkning af Natura 2000-området Store Vildmose 100 meter fra nærmeste vindmølle, idet Planklagenævnet afviste, at møllerne ville have skadelig virkning på kongeørn på bestandsniveau, da Store Vildmose ikke udgjorde et levested for kongeørnen i fuglebeskyttelsesdirektivets forstand. Samme dag stadfæstede Miljø- og Fødevareklagenævnet i **MRF 2024.339/2 Mfk** VVM-tilladelse til vindmøllerne på grundlag af screening efter habitatbekendtgørelsens § 6, stk. 1, da supplerende undersøgelser indsendt af bygherre, mens klagesagen verserede, fandtes at godtgøre, at de oprindeligt krævede afværgeforanstaltninger ikke var nødvendige for at undgå væsentlig påvirkning af Natura 2000-området. Klagerne i de to klagesager anlagde efterfølgende sag mod de to klagenævn med påstand om, at afgørelserne var ugyldige. Klagerne anmodede om opsættende virkning af sagsanlæg og præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen om, hvorvidt det var i overensstemmelse med EU-retten, at der under klagesagen blev inddraget nye oplysninger indsendt af bygherre henholdsvis om grænser for

inddragelse af supplerende oplysninger indsendt af bygherren under en klagesag for de to nævn, hvilket blev udskilt til særskilt behandling. De to klagenævn afviste opsættende virkning og præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen med henvisning til U 2023.4236 Ø (**MRF 2023.134 Ø**), men såfremt anmodningen blev taget til følge, anmodede de to nævn om, at spørgsmålet blev præciseret nærmere, så det blev tydeligt, at det drejede sig om fortolkning af habitatdirektivets art. 6 sammenholdt med VVM-direktivets regler om inddragelse af offentligheden. Landsretten lagde i relation til anmodning om opsættende virkning til grund, at der var foretaget omfattende undersøgelser af vindmøllernes indvirkning på nærliggende Natura 2000-område, og at nævnene efter en grundig vurdering af undersøgelserne og sagens oplysninger havde stadfæstet kommunens afgørelser, så der ikke forelå forhold, der medfører afværgeforanstaltninger, hvorfor landsretten ikke fandt grund til at antage, at miljøet vil lide alvorlig eller uoprettelig skade ved udnyttelse af tilladelserne. Endvidere lagde landsretten til grund, at VVM-direktivet ikke indeholde bestemmelser om, at oplysninger, der er indhentet efter, at der er meddelt tilladelse, skal forelægges offentligheden, inden klageinstansen træffer afgørelse. Med henvisning hertil fandt landsretten ikke, at der var grundlag for at tillægge sagsanlæg opsættende virkning eller rejse spørgsmål for EU-Domstolen.

Kommentar: Efter landsrettens kendelse hævede sagsøgerne retssagen. Sagsforløbet og landsrettens kendelse giver anledning til flere bemærkninger. For det første må det undre, at de to klagenævn modsatte sig en præjudiciel forelæggelse af adgangen til at inddrage nye oplysninger om påvirkning af Natura 2000-områder fra bygherren under klagesagerne, hvor det i øvrigt må noteres, at der alene var foretaget en væsentlighedsvurdering og ikke gennemført en egentlig konsekvensvurdering. En

autoritativ afklaring af dette spørgsmål fra EU-Domstolen savnes således fortsat. Når landsretten så begrundet dette med, at der "er foretaget omfattende undersøgelser af vindmøllernes indvirkning på det nærliggende Natura 2000-område", harmonerer dette meget dårligt med, at der alene var gennemført en væsentlighedsvurdering (screening), som ifølge EU-Domstolen har karakter af en foreløbig vurdering, jf. sag C-721/21 (**MRF 2023.97**) og sag C-323/17, mens en konsekvensvurdering netop er udtryk for, at det er nødvendigt med mere omfattende undersøgelser. Dette kan sammenholdes med EU-Domstolens dom i sag C-243/15, hvor EU-Domstolen netop fastslog, at af retsvirkningerne af sontringen mellem en foreløbig screening (væsentlighedsvurdering) og en væsentlighedsvurdering er, at en konsekvensvurdering giver den berørte offentlighed rettigheder efter Århus-konventionen, og hertil uddybende Pagh: TfM 2017, s. 3. Det kan videre noteres, at landsrettens afvisning af præjudiciel forelæggelse er vanskelig at forene med EU-Domstolens domme i sag C-463/20 (**MRF 2022.11**) og sag C-166/22 (**MRF 2023.101**), hvor det i begge sager understreges, at hvis det er nødvendigt at anvende undtagelsen i habitatdirektivets art. 16, skal dette indgå i den offentlige høring, om end det må medgives, at der er den forskel, at det i denne sag om vindmøllerne ikke drejede sig om undtagelsen i habitatdirektivets art. 6, stk. 4, men derimod om sontringen mellem væsentlighedsvurdering og konsekvensvurdering i habitatdirektivets art. 6, stk. 3. Der var dog det supplerende aspekt, at efter sagens oplysninger kunne vindmøllerne have begrænset negativ indflydelse på Kongeørnens fouragering, hvilket kan sammenholdes med, at EU-Domstolen i sag C-66/23 (**MRF 2024.123**) udtrykkelig fastslog, at en konsekvensvurdering af projekters påvirkning af Natura 2000-områder også omfatter fugle, der ikke er en del af udpegningsgrundlaget for særligt beskyttede fuglearter som Kongeørnen.



VESTRE LANDSRET KENDELSE

afsagt den 22. marts 2024

Sag BS-45479/2022-VLR
(14. afdeling)

A

og

B

og

C

(advokat Thomas Frisgaard for alle)

mod

Planklagenævnet

og

Miljø- og Fødevareklagenævnet
(advokat Britta Moll Bown for begge)

Biintervenienter til støtte for Planklagenævnet og Miljø- og
Fødevareklagenævnet:

Selskab 1 P/S

og

Selskab 2 ApS
(advokat Håkun Djurhuus for begge)

Landsdommerne John Lundum, Ida Skouvig og Ida Johanne Sander (kst.) har behandlet sagen.

Ved afgørelse af 10. december 2021 bestemte Planklagenævnet, at der ikke kunne gives medhold i en klage over vedtagelsen af en lokalplan og et kommuneplantillæg om opsætning af vindmøller i Rendbæk Øst, Pandrup, ligesom der ikke kunne gives medhold i klager over en miljørapport. Miljø- og Fødevareklagenævnet traf samme dag afgørelse om stadfæstelse af en VVM-tilladelse til opstilling af 15 vindmøller ved Rendbæk Øst, Pandrup.

Sagsøgerne, A, B og C, har herefter anlagt sag mod de sagsøgte, Planklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet, ved Retten i Hjørring. Retten i Hjørring har ved kendelse af 10. november 2022 henvist sagen til landsretten i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1.

A, B og C har i stævningen nedlagt påstand om ophævelse af lokalplan, plantillæg og miljørapport, subsidiært ophævelse af Planklagenævnets og Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelser.

Planklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet har heroverfor nedlagt påstand om frifindelse.

A, B og C har anmodet om, at sagsanlægget tillægges opsættende virkning, således at det planlagte mølleprojekt ikke må realiseres, før der er afsagt endelig dom i sagen.

A, B og C har endvidere anmodet om, at der sker præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen af følgende spørgsmål:

1. Er det i overensstemmelse med EU-retten, at man i nævns- og/eller domstolsbehandling kan afhjælpe såvel faktiske som retlige mangler på en VVM-redegørelse i form af hele tillæg, nye undersøgelser mv., selvom offentligheden herved afskæres fra at gøre sig bekendt hermed?
2. Er der grænser for, hvor mange supplerende undersøgelser man kan forelægge rekursinstansen, før der er tale om unddragelse af offentligheden?

3. Kan man over for en rekursinstans afhjælpe væsentlige og retlige mangler uden at inddrage offentligheden?
4. Er det i overensstemmelse med effektivitetsprincippet at indhente en sagkyndig udtalelse til brug for en myndigheds vurdering, når den sagkyndige alene præsenteres for den ene parts indlæg?

Planklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet har udtalt sig imod, at anmodningerne om opsættende virkning og præjudiciel forelæggelse tages til følge. Såfremt anmodningen om præjudiciel forelæggelse tages til følge, har de foreslået, at spørgsmålene til EU-Domstolen formuleres således:

" Skal artikel 6 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2011/92 ændret ved direktiv 2014/52 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet fortolkes således, at en national klageinstans er afskåret fra at inddrage supplerende oplysninger om projektets betydning for Natura 2000-områder og for arter omfattet af beskyttelsen i fuglebeskyttelsesdirektivet med henblik på en nærmere afklaring af, om de allerede foretagne vurderinger og konklusioner, som ligger til grund for myndighedens meddelelse af VVM-tilladelse, er holdbare, uden at der i den forbindelse sker fornyet offentlig høring.

Skal artikel 6 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet fortolkes således, at en national klageinstans er afskåret fra at inddrage supplerende oplysninger om planens betydning for Natura 2000-områder og for arter omfattet af beskyttelsen i fuglebeskyttelsesdirektivet med henblik på en nærmere afklaring af, om de allerede foretagne vurderinger og konklusioner, som ligger til grund for myndighedens planvedtagelse, er holdbare, uden at der i den forbindelse sker fornyet offentlig høring."

Spørgsmålet om opsættende virkning og præjudiciel forelæggelse er behandlet mundtligt.

Sagsfremstilling

Den 18. februar 2021 vedtog Jammerbugt Kommune endeligt kommuneplantillæg nr. 15 til helhedsplan 2017 og lokalplan nr. 23-008, Vindmøller, Rendbæk Øst, Pandrup, med tilhørende miljørapport. Planområdet, der grænser op til et Natura 2000-område, ligger i landzone og består næsten udelukkende af intensivt dyrkede landbrugsarealer. Planforslagene havde forud for vedtagelsen været sendt i offentlig høring i perioden fra 10. januar 2019 til 12. april 2019.

Lokalplanen blev offentligt bekendtgjort den 9. april 2021. Samme dato gav Jammerbugt Kommune VVM-tilladelse til opstillingen af vindmøllerne.

Planvedtagelsen og miljørapporten blev påklaget til Planklagenævnet, og VVM-tilladelsen blev påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Planklagenævnet tillagde den 15. juli 2021 klagesagen opsættende virkning, idet det efter en foreløbig vurdering ikke kunne udelukkes, at en realisering af planerne ville kunne medføre uoprettelig skade dels i forhold til levestederne for kongeørnen dels i forhold til det nærliggende Natura 2000-område, og idet det efter nævnets opfattelse ville være vanskeligt at gennemføre en fysisk lovliggørelse, hvis klagerne senere fik medhold i klagen.

Under behandlingen af sagen ved Planklagenævnet indsendte bygherren flere tillæg til den oprindelige Natura 2000-væsentlighedsvurdering fra 2016. Der blev bl.a. foretaget en geoteknisk undersøgelse af planområdet i juli 2021.

Planklagenævnets traf den 10. december 2021 afgørelse om ikke at give medhold i klagerne. Af afgørelsen fremgår bl.a., at nævnet fandt, at den i 2016 foretagne væsentlighedsvurdering ikke var forenelig med Natura 2000-reglerne. På baggrund af den mellemkommende geotekniske undersøgelse vurderedes det imidlertid samlet set, at grundvandssænkningen ikke ville kunne påvirke Natura 2000-området, og at der ikke var behov for afværgeforanstaltninger.

Efter flertallets vurdering var nævnet berettiget til at inddrage de mellemkommende supplerende oplysninger i behandlingen af klagesagen, så der kunne træffes den materielt rigtige afgørelse. Flertallet lagde bl.a. vægt på, at der ikke var tale om justeringer af projektet eller af forudsætninger om etablering af afværgende foranstaltninger. Med inddragelsen af de supplerende oplysninger fandt et flertal, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte kommunens vurdering af, at det på objektivt videnskabeligt grundlag kunne udelukkes, at planerne ville påvirke bevaringsmålsætningerne for udpegningsgrundlaget for Natura 2000-området. I relation til påvirkningen af kongeørnen fandt et flertal i nævnet, at miljøvurderingslovens minimumskrav til en miljøvurdering var opfyldt.

Miljø- og Fødevareklagenævnet traf også afgørelse den 10. december 2021. Ved afgørelsen stadfæstede nævnet Jammerbugt Kommunes afgørelse om VVM-tilladelse. Det fremgår af afgørelsen, at der under klagesagens behandling var kommet nye oplysninger, herunder i form af en uddybning af det faglige grundlag for Miljøstyrelsens bemærkninger til kommunen, en sagkyndig udtalelse indhentet hos en ekstern sagkyndig, Anders P. Tøttrup, og en række supplerende oplysninger fra bygherren vedrørende grundvandssænkning og påvirkningen af fugle.

I afgørelsen fandt Miljø- og Fødevareklagenævnet bl.a., at den foretagne væsentlighedsvurdering fra 2016 ikke var forenelig med Natura 2000-reglerne. Nævnet fandt imidlertid under henvisning til, at nævnet som rekursinstans skal medvirke til, at en sag får den materielt rigtige afgørelse, at nævnet kunne inddrage de mellemkommende supplerende oplysninger i sagens behandling. Nævnet lagde bl.a. vægt på, at der var tale om sagkyndige vurderinger, der byggede på konkrete og dokumenterede forhold, og som alene underbyggede væsentlighedsvurderingens overordnede konklusion. Oplysningerne ændrede således ikke ved vurderingens karakter. Efter inddragelsen af de supplerende oplysninger fandt et flertal i Miljø- og Fødevareklagenævnet ikke grundlag for at tilsidesætte vurderingen af, at det på objektivet videnskabeligt grundlag kunne udelukkes, at projektet ville påvirke bevaringsmålsætningerne for udpegningsgrundlaget for Natura 2000-området. Angående klagepunkterne vedrørende vurderingerne i forhold til kongeørnen fandt flertallet, at Jammerbugt Kommune i VVM-redegørelsen havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af den sandsynlige væsentlige indvirkning på miljøet i forhold til kongeørnen.

I forbindelse med, at Miljø- og Fødevareklagenævnet under klagesagens behandling indhentede en sagkyndig udtalelse fra Anders P. Tøttrup, gav nævnet ham ikke adgang til bl.a. oplysninger fra Palle A. F. Rasmussen om observationer af kongeørnen i 2015-2020 med tilhørende kort.

Under sagens behandling i landsretten har der været afholdt syn og skøn med Anders P. Tøttrup som skønsmand. Ved besvarelsen af spørgsmålene har Anders P. Tøttrup udtalt bl.a., at hans besvarelse til Miljø- og Fødevareklagenævnet vedrørende anvendelsen af området ville have været "helt anderledes", hvis han havde haft adgang til bilaget med Palle A.F. Rasmussens observationer af kongeørnen i 2015-2020. Anders P. Tøttrup har herefter udtalt, at observationerne med stor tydelighed viser, at kongeørnen benytter projektområdet.

Anbringender

A , B og C har til støtte for påstanden om opsættede virkning navnlig anført, at der er alvorlige realitets- og formalitetsindsigelser mod nævnenes afgørelser, som efter Århuskonventionens artikel 9, stk 4, indebærer, at søgsmålet skal tillægges opsættende virkning, ligesom klagen til nævnene også blev det. De oplysninger, som kommunen har lagt til grund for sine afgørelser, er meget mangelfulde. Nævnene har i et forsøg på at rette op herpå uberettiget lagt vægt på nye oplysninger om behovet for grundvandssænkning, som mølleopstillerne har indhentet ensidigt under nævnsbehandlingen. Miljø- og Fødevareklagenævnet har desuden indhentet en udtalelse fra en sagkyndig, som til brug for sin besvarelse om kongeørnens tilstedeværelse i

lokalplanområdet alene har fået adgang til oplysninger fra mølleopstillerne, men ikke til offentlighedens høringssvar. Det har givet anledning til, at den sagkyndige, der nu er udpeget som skønsmand for landsretten, i sin skønserklæring har fragået sine tidligere udsagn. Nævnene har desuden forsømt deres pligt til at foretage høring over de nye oplysninger, inden der blev truffet afgørelse. Nævnenes grundlag for at træffe afgørelse har også i øvrigt været mangelfuldt blandt andet i forhold til vurderingen af kongeørnens tilstedeværelse i området, sikkerhedsafstanden til vindmøller og risikoen for kollision, og nævnene har i strid med forsigtighedsprincippet ikke ladet usikkerheden komme miljøet til gode. Det er desuden en fejl, at hverken kommune eller nævnene har forholdt sig til behovet for beskyttelse af engsnarren, der ligesom kongeørnen er udryddelsestruet.

Til støtte for, at der skal ske præjudiciel forelæggelse, har A , B og C navnlig anført, at det i overensstemmelse med de foreslåede spørgsmål er nødvendigt at få afklaret, hvor langt en rekursmyndighed eller national domstol kan gå i sin behandling vedrørende VVM-redegørelser. Det er en retssikkerhedsgaranti ifølge EU-reglerne, at offentligheden gennem høring gives adgang til alle faktuelle oplysninger, der lægges til grund for en godkendelse, og der er derfor behov for en præcisering af myndighedernes råderum for inddragelse af oplysninger, der ikke har været i offentlig høring.

Planklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet har til støtte for, at anmodningen om opsættende virkning ikke tages til følge, navnlig anført, at det følger af Grundlovens § 63, at søgsmål vedrørende gyldigheden af en administrativ afgørelse ikke har opsættende virkning. Der foreligger ikke udtrykkelig lovhjemmel for at tillægge søgsmålet opsættende virkning. Efter retspraxis kan der alene undtagelsesvis tillægges et søgsmål opsættende virkning efter en samlet afvejning af, om der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade, om der er et rimeligt grundlag for sagsøgernes påstande, og af det offentliges interesse i, at afgørelsen ikke udsættes. Der er ikke i den foreliggende sag risiko for alvorlig og uoprettelig skade. Begge nævn har således i forhold til spørgsmålet om grundvandssænkning tiltrådt, at det kan udelukkes, at planerne påvirker Natura 2000-området, ligesom begge nævn har fundet, at der er foretaget en tilstrækkelig vurdering af indvirkningen af planen på kongeørnens miljø, herunder at en afstand på 3 km til redelokaliteten er tilstrækkelig, og at planområdet ikke er hovedterritorium for kongeørnen. De forhold, der lå til grund for Planklagenævnets afgørelse om at tillægge klagen til nævnet opsættende virkning, blev afklaret under nævnsbehandlingen og gør sig derfor ikke længere gældende. Der er endvidere ikke grundlag for at antage, at nævnenes afgørelser er ugyldige som følge af inddragelsen af nye oplysninger, idet nævnene efter forvaltningsretlige regler og retspraxis skal medvirke til, at sagen får det materielt rigtige udfald. Nævnene har alene

inddraget supplerende oplysninger, der understøtter tidligere vurderinger, og der er hverken efter VVM-direktivet eller efter retspraksis krav om høring over sådanne oplysninger. I forhold til interesseafvejningen har klagenævnene som rekursinstans en interesse i, at deres afgørelser står ved magt og kan effektueres.

Til støtte for, at anmodningen om præjudiciel forelæggelse ikke skal tages til følge, har Planklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet navnlig anført, at anmodningen alene angår VVM-direktivet, og at EU-domstolens praksis om fortolkningen heraf i tilstrækkelig grad giver retningslinjer for klagenævnenes prøvelse. Rekursinstansens prøvelse er reguleret af VVM-direktivets artikel 11 og ikke af direktivets artikel 6. Der er derfor ikke noget til hinder for, at der indhentes supplerende oplysninger under rekursbehandlingen. Der er desuden ikke krav om høring, hvilket også understøttes af U.2023.4236 Ø. De spørgsmål, som sagsøgerne ønsker stillet, er desuden uegnede, idet de ikke vedrører spørgsmål om fortolkning af EU-regler.

Biintervenienterne, Selskab 1 P/S og Selskab 2 ApS, har tilsluttet sig Planklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger vedrørende såvel spørgsmålet om opsættende virkning som spørgsmålet om præjudiciel forelæggelse og har supplerende navnlig anført, at der er en betydelig samfundsmæssig interesse i, at sager om opstilling af vindmøller ikke trækkes unødvendigt i langdrag af hensyn til klimaet og den grønne omstilling. Domstolene er desuden tilbageholdende i forbindelse med prøvelsen af sagkyndige nævns skønsudøvelse.

Landsrettens begrundelse og resultat

Spørgsmålet om opsættende virkning

Der er ikke udtrykkelig hjemmel i lovgivningen til at tillægge afgørelser fra Planklagenævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet opsættende virkning under behandlingen ved domstolene. Anmodningen om opsættende virkning kan derfor kun undtagelsesvis tages til følge, hvis de krav, der stilles herom i retspraksis, er opfyldt.

Efter retspraksis skal der ved afgørelsen om opsættende virkning foretages en afvejning af det offentlige interesse i, at gennemførelsen af afgørelsen ikke udsættes, over for arten og omfanget af den skade, som miljøet kan påføres, ligesom det må tillægges betydning, om der efter en foreløbig vurdering foreligger et rimeligt grundlag for påstanden om ugyldighed. I vurderingen skal også indgå hensynet til princippet om effektiv retsbeskyttelse af sagsøgernes rettigheder i henhold til EU-retten.

Der er foretaget omfattende undersøgelser af vindmøllernes indvirkning på det nærliggende Natura 2000-område og på lokalplanområdet, og nævnene har efter en grundig vurdering af undersøgelserne og sagens oplysninger i øvrigt stadfæstet kommunens afgørelser, dog således at der nu ikke foreligger forhold, der medfører afværgeforanstaltninger. Efter en foreløbig vurdering finder landsretten derfor, at der ikke er rimelig grund til at antage, at miljøet vil lide alvorlig eller uoprettelig skade.

Efter en foreløbig vurdering er der endvidere ikke rimeligt grundlag for at antage, at der i forbindelse med behandlingen i nævnene er sket sagsbehandlingsfejl, der kan føre til afgørelsernes ugyldighed. Landsretten har herved lagt vægt på, at de oplysninger, der er indhentet under sagernes behandling i nævnene, er supplerende og understøtter de tidligere indhentede oplysninger. VVM-direktivet indeholder ikke bestemmelse om, at oplysninger, der er indhentet efter, at der er meddelt tilladelse, skal forelægges for offentligheden, inden klageinstansen træffer afgørelse. Der er derfor efter en foreløbig vurdering heller ikke grundlag for at antage, at der er sket tilsidesættelse af nationale eller EU-retlige regler om sagernes behandling.

Under hensyn hertil til og til det offentlige interesse i, at sagsanlægget ikke tillægges opsættende virkning, tager landsretten ikke sagsøgernes påstand herom til følge.

Spørgsmålet om præjudiciel forelæggelse

I overensstemmelse med det ovenfor anførte om VVM-direktivet foreligger der ikke en sådan uklarhed om EU-retlige regler, at der er anledning til at stille spørgsmål til EU-Domstolen.

Begæringen herom tages derfor ikke til følge.

THI BESTEMMES:

Søgsmålet tillægges ikke opsættende virkning.

A , B og C's begæring om forelæggelse af spørgsmål for EU-Domstolen tages ikke til følge.